

הרב מיכאל רוזנצווייג- עוד בענין מצות שחיטה

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה א

מצות עשה שישחוט מי שירצה לאכול בשר בהמה חיה ועוף ואחר כך יאכל שנאמר וזבחת מבקרך ומצאנך, ונאמר בבכור בעל מום אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל, הא למדת שחיה כבהמה לענין שחיטה, ובעוף הוא אומר אשר יצוד ציד חיה או עוף וגו' ושפך את דמו מלמד ששפיכת דם העוף כשפיכת דם החיה.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה ב

הלכות שחיטה בכולן אחת הן, לפיכך השוחט בהמה או חיה או עוף מברך תחלה אקב"ו על השחיטה ואם לא בירך בין בשוגג בין במזיד הבשר מותר

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה ג

דגים ב וחגבים אינן צריכים שחיטה אלא אסיפתן היא המתרת אותן, הרי הוא אומר הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את כל דגי הים יאסף להם אסיפת דגים כשחיטת בקר וצאן, ובחגבים נאמר אוסף החסיל באסיפה לבדה, לפיכך אם מתו מאליהן בתוך המים מותרין, ומותר לאכלן ג חיים.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה ד

זביחה זו האמורה בתורה סתם צריך לפרש אותה ולידע באי זה מקום מן הבהמה שוחטין, וכמה שיעור השחיטה, ובאי זה דבר שוחטין, ומתי שוחטין, והיכן שוחטין, וכיצד שוחטין, ומה הן הדברים המפסדין את השחיטה, ומי הוא השוחט, ועל כל הדברים האלו צונו בתורה ואמר וזבחת מבקרך וגו' כאשר צויתך ואכלת בשערך וגו' שכל הדברים האלו על פה צוה בהן כשאר תורה שבעל פה שהיא הנקראת מצוה כמו שביארנו בתחלת חבור זה.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה יז

כשהיו ישראל במדבר לא נצטוו בשחיטת החולין אלא היו נותרין או שוחטין ואוכלין כשאר האומות, ונצטוו במדבר שכל הרוצה לשחוט לא ישחוט אלא שלמים שנאמר איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור וגו' ואל פתח אהל מועד וגו' למען אשר יביאו וגו' וזבחו זבחי שלמים לה' וגו', אבל הרוצה לנחור ולאכול במדבר היה נותר.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה יח

ומצוה זו אינה נוהגת לדורות אלא במדבר בלבד בעת היתר הנחירה, ונצטוו שם שכשיכנסו לארץ תאסר הנחירה ולא יאכלו חולין אלא בשחיטה, וישחטו בכל מקום לעולם חוץ לעזרה שנאמר כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו' וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' אלהיך וגו', וזו היא המצוה הנוהגת לדורות לשחוט ואחר כך יאכל.

מנין המצוות לרמב"ם

קמו לשחוט בהמה חיה ועוף ואחר כך יאכל בשרן שנ' וזבחת מבקרך וכו'. +/השגת הראב"ד * / לשחוט בהמה חיה ועוף ואחר כך יאכל בשרן. א"א זה אין לו טעם ואולי לאו הבא מכלל עשה עשה. +

ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קמו

והמצוה הקמ"ו היא שצונו לשחוט בהמה חיה ועוף ואחר יאכל בשרן ושלא יהיה להן התר אלא בשחיטה לבד. והוא אמרו יתעלה (ראה יב) וזבחת מבקרך ומצאנך כאשר צויתך. ולשון ספרי וזבחת מה מוקדשין בשחיטה אף חולין בשחיטה כאשר צויתך מלמד שנצטוו משה על הושט ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה. וכבר התבארו משפטי מצוה זו וכל דקדוקיה במסכתא המחוברת לה כלומר מסכת חולין:

השגות הרמב"ן לספר המצוות שורש א

ואם תאמר שראוי למנותן מצוה מפני שהערוב עצמו יקרא מצוה מדבריהם שהרי אנו מברכין עליו אקב"ו על מצות ערוב וכן נטילת הידים, תדע ותשכיל שאין זה אצל בעל ההלכות מצוה שתמנה לפי שאין אדם מצווה לעשות הערוב או שלא לעשותו ואינו כלל בקום עשה. וכן נטילת הידים אין מצותה בחיוב כלל ולא הטילו חכמים על האדם שיטול ידיו כלל ולאכול והנוטל ידיו עשרה פעמים ביום ואוכל אין לזה מצוה יותר מזה. אבל אלו היתר האיסור הן. דומה למצות השחיטה שתקנו בה נמי (פס' ז ב) וצונו על השחיטה ודקדקו בה לימא לשחוט לא סגיא דלא שחיט. ואלו וכיוצא בהן לאו הבא מכלל עשה ועיקרן הוא הלאו שנאמר בהן כעניין כל צפור טהורה תאכלו [הו' ברמב"ן שרש ד קיא: וריש שרש ו]. והיאך יקפיד על בעל ההלכות שימנה מצוה כזו

מדברי סופרים והוא [אינו] מונה כיוצא בה מן התורה כי אין אצל בעל ההלכות בא במניין מצות עשה אלא מצות שהן קום עשה שעשייתן מצוה עלינו אבל שהן באות מכה שב ואל תעשה ואין בשביתתן מצוה או בעשייתן אינן באות לו בחשבון אלא אם נאמרו בלאו הלאו שבהן ימנה בלאוין והוא לא מנה השחיטה:

רא"ש מסכת כתובות פרק א סימן יב

ש מקשין על נוסח ברכה זו למה אין מברכין אשר קדשנו במצותיו וצונו לקדש את האשה ועוד היכן מצינו ברכה כזאת שמברכין על מה שאסר לנו הקב"ה והלא אין אנו מברכין שאסר לנו אבר מן החי והתיר לנו את השחוט ...

והילכך לא נתקנה ברכה במצוה זו. אף בנושא אשה לשם פריה ורביה כיון (שאי) אפשר לקיים מצות פריה ורביה בלא קידושין ולא דמי לשחיטה שאינו מחוייב לשחוט ולאכול ואפ"ה כשהוא שוחט לאכול מברך דהתם אי אפשר לו לאכול בלא שחיטה אבל הכא אפשר לקיים פריה ורביה בלא קידושין וגם התם אפקיה קרא בלשון ציווי דכתיב וזבחת ואכלת אבל הכא כתיב כי יקח איש ועוד דבקדשים אי אפשר בלא שחיטה הילכך מברכין על כל שחיטה. וברכה זו נתקנה לתת שבח להקב"ה אשר קדשנו במצותיו והבדילנו מן העמים וצונו לקדש אשה המותרת לנו ולא אחת מן העריות.

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף ז עמוד ב

מיתביי: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על השחיטה. - התם נמי, היכי נימא? נימא לשחוט - לא סגיא דלאו איהו שחט? - פסח וקדשים מאי איכא למימר? - אין הכי נמי.

רא"ש מסכת חולין פרק א סימן א

ובהלכות ארץ ישראל כתב דנשים לא ישחטו מפני שדעתן קלות. ואין הש"ס שלנו סובר כן מדאמר בפ' כל הפסולין ששחטו דיעבד אין לכתחלה לא ורמינהו ושחט מלמד שהשחיטה כשירה בזר. ומשני הוא הדין דאפי' לכתחלה ומשום דבעי למיתני טמא דלכתחלה לא שמא יגע בבשר תנא ששחטו. ואם איתא דנשים לא ישחטו לכתחלה הוה ליה למימר מנשים דמתני ברישא. ועוד דאפילו בחולין לא ישחטו לכתחלה. ואותו חכם שכתב הלכות א"י כתב חומרות מדעתו וכמו כן כתב

רא"ש מסכת חולין פרק א סימן ב

ב שכח ולא בירך שחיטתו פסולה* וכן כתב הרמב"ם ז"ל (פ"ד מהל' שחיטה ה"ד) דנשים ועבדים אם היו מומחין שוחטין:

רא"ש מסכת חולין פרק א סימן ג

ג וחרש שדברו חכמים בכל מקום (את) שאין שומע ואינו מדבר. כתב הרמב"ם ז"ל (פ"ד מהלכות שחיטה ה"ט) מומחה שנשתתק והוא מבין ושומע שוחט לכתחלה* וכן מי שאין שומע הרי זה שוחט. בנשתתק כתב שוחט לכתחלה אבל באין שומע כתב הרי זה שוחט ולא כתב לכתחלה לפי שאין שומע הברכה אין לו לשחוט לכתחלה** כדתנא בריש תמורה חרש המדבר ואין שומע לא יתרום ואם תרום תרומתו תרומה. והכי אמר בברכות פרק היה קורא (דף טו ב) אהא דתנן הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא ר' יוסי אומר לא יצא. אמר רב יוסף מחלוקת בק"ש אבל בשאר מצות ד"ה יצא ותניא לא יברך אדם ברכת המזון בלבו ואם בירך יצא ודוקא בדיעבד אבל לכתחלה לא:

הגהות אשרי מסכת חולין פרק א סימן ג

* ובא"ז כתב האלם והערום לא ישחטו לכתחלה מפני שאין יכולין לברך כדתנן בפ"ק דתרומות חמשה לא יתרומו ואם תרמו תרומתן תרומה האלם והערום וכו'. ומפרש בירושל' דאלם וערום משום ברכה ואין אחר העומד על גביו יכול לברך על השחיטה אבל שנים ששוחטין אחד מברך על שניהם כדתניא בתוספתא דברכות עשרה שהיו עושין עשר מצות אחד מברך לכולן מיהו יוני יודע אם הוא הדין אלם אם יוצא בברכת אחר כששנים שוחטין הואיל ואין אלם עצמו יכול לברך. מא"ז:

תוספות מסכת חולין דף פז עמוד א

מכסי בחדא ידא - יש להסתפק אם סח בין שחיטה לשחיטה אם צריך לחזור ולברך כמו גבי תפילין דאם סח בין תפילין לתפילין דמברך שתים לרש"י להניח על של יד ועל מצות על של ראש ולדברי ר"ת מברך על של ראש שתים או שמא אין צריך לחזור ולברך כמו באמצע סעודה שיכול לדבר וא"צ לחזור ולברך המוציא ומיהו אם אומר מענין שחיטה כמו תביא עוף לשחוט או הסכין פשיטא דאין צריך לחזור ולברך כמו (ברכות דף מ.) טול ברוך גביל לתורי ואם צריך לחזור ולברך כמו בתפילין אז אסור לדבר בין שחיטה לשחיטה כמו בתפילין כדאמר בהקומץ רבה (מנחות דף לו.) דעבירה היא בידו וחוזר עליה מעורכי המלחמה ואין ראה מתפילין דהתם היא מצוה אחת ואין לו להפסיק אבל בשחיטה אי בעי שחיט אי בעי שביק ליה ומ"מ נראה דאיסורא הוא להביא עצמו לידי לחזור ולברך כדמוכח בפרק אלו נאמרין (סוטה דף מא.) דתנן נוטל ס"ת וקורא בו אחרי מות ואך בעשור ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה ופריך בגמרא ונייתי ס"ת וניקרי ביה ומשני ר"ל משום ברכה שאינה צריכה ונראה היכא דצריך לחזור ולברך כגון שהסיח דעתו מלשחוט שצריך לכסות קודם מה שכבר שחט דהא אשכחן ר' יהודה שמצריך לכסות בין חיה לעוף אף על פי שא"צ לחזור ולברך.

שולחן ערוך יורה דעה סימן א סעיף ז

השומע ואינו מדבר, ל אם הוא לא מומחה, שוחט אפ"ל לכתחלה, לב אם אחר מברך.

ש"ך יורה דעה סימן א ס"ק לב

לב אם אחר מברך - ודוקא שהאחר שוחט ג"כ הא לא"ה א"י לברך הג"א ומביאו ב"י וד"מ וכן משמע בשחיטת מהרי"ו וכ"פ הב"ח ושאר אחרונים וכן משמע הל' אם אחר מברך ולא קאמר ואחר מברך משמע שהאחר בלא"ה וע"ל סי' י"ט דבעי' שאותו אחר יכוין להוציאו:

ט"ז יו"ד סימן א' ס"ק יז- אם אחר מברך - בב"י בשם הרא"ש דיליף מדבר ואינו שומע דלא ישחוט לכתחלה מתרומה והקשה ב"י אמאי לא יליף גם נשתתק לאסור לכתחלה מתרומה דאילם וערום לא יתרומו ותירץ דתנא לא רצה לשנות תקנתא ותמוה לי דאדרבה משמע במתנ"ל דלא מהני תקנתא דהא תנא דומיא דערום ושם לא מהני אחר מברך ומזה הטעם ס"ל באמת לא"ז שמביא ב"י בשם הגהת אשר"י דאילם לא ישחוט ואחר מברך ונ"ל תחלה לישב מה שקשה על הא"ז דמאי שנא מההיא דס"פ ראוהו ב"ד כל הברכות אע"פ שיצא מוציא פירש"י שהרי כל ישראל ערבים זה בזה למצות חוץ מברכת הלחם כו' פי' ברכת הנהנין דבזה אין ערבות שאין חובה על האדם דלא לתהני ולא לברוך וא"כ קשה למה לא יברך אחר בתרומה ושחיטה ונראה דמחלק בין כל המצות שאדם צריך לעשות בגופו דוקא לא ע"י אחר מ"ה הכרח הוא באם אינו יכול לברך דיברך אחר משא"כ בתרומה ושחיטה דאפשר לעשות ע"י אחר א"כ אותו שיעשה המצות יברך ולא נחלק המצוה לזה והברכה לזה ולהרא"ש נראה דגם ס"ל דאילם לא יתרום ואחר מברך מטעם שזכרתי אלא דבשחיטה נראה טעמו דאחר מברך שפיר דברכת השחיטה אינה באה על השחיטה עצמה דהא אין חיוב לשחיטה אם אינו רוצה לאכול אלא עיקר הכוונה לתת שבח למקום ב"ה על שאסר לנו אכילת בשר בלא שחיטה ובזה ודאי כל ישראל שייך באותה ברכה שהרי על כולם יש איסור אלא שאין מקום לברך שבה זה אלא בשעת שחיטת שום בהמה דוגמא לדבר שזכר ב"י בסי' רס"ה בשם ר"ת בברכת להכניסו בברית שהיא שבח והודיה בכל שעה על קדושה זו ע"ש ומ"ה ניחא בברכת אירוסין שהחתן מארס והרב מברך דגם שם מברך על איסור עריות שאסר לכל ישראל אבל בהפרשת תרומה הוה עיקר הברכה על מצות הפרשה לא על איסור אכילת טבל שהרי מצות הפרשה חיוב עליו אפילו אם אינו רוצה לאכול מן התבואה עדיין א"כ הוה מצוה זאת כשאר מצות וכיון שאין הוא חיוב בגופו לעשות כן דאפשר לתרום ע"י שליח לא נחלק המצוה והברכה זה מזה אלא התורם יברך ומ"ה ניחא בההיא דאילם לא יתרום דלית ליה באמת תקנתא לברך ובמה שכתבתי נתיישב מה שהוקשה לבעל הדרישה למה יברך אחר כאן והלא ברכת הנהנין אם יצא אינו מוציא ותירץ מה שתירץ ומו"ח ז"ל כתב ג"כ דהך אם אחר מברך דגבי שחיטה פי' אם אחר שוחט לעצמו ג"כ בהמה ומברך וכמ"ש הג"ה אשיר"י ולי לא נראה בזה דא"כ לא היה שותק מלפרש כן בהדיא אם אחר מברך על שחיטה אחרת אלא כמ"ש דאין כאן ברכת הנהנין כלל אלא שבח והודיה על האיסור כמו בברכת אירוסין:

תלמוד בבלי מסכת שבועות דף כד עמוד א

רבי שמעון לטעמיה דלית ליה איסור כולל, דתניא, רבי שמעון אומר: האוכל נבילה ביוה"כ - פטור.

רש"י מסכת שבועות דף כד עמוד א

פטור - מחטאת דלא אתי כרת דיוה"כ וחייל על איסור נבילה או איסור אבר מן החי אם לא נתנבלה מבערב ואע"ג דיום הכפורים כולל הוא.

תוספות מסכת שבועות דף כד עמוד א

האוכל נבילה ביום הכפורים פטור - מתוך פ"ה משמע דאירי אפי' בנתנבלה ביוה"כ וקשיא דלמ"ד ס"פ גיד הנשה (שם דף קג.) בהמה בחייה לאו לאברים עומדת חל איסור יוה"כ מחיים ואפי' למ"ד לאברים עומדת כי מתה פקע איסור אבר מן החי וחלו איסור נבילה ואיסור יוה"כ בבת אחת ור"ש מודה באיסור בת אחת ומיהו יש לומר דאיסור יוה"כ לא חייל לא מחיים ולא לאחר מיתה משום דאית ביה איסור עשה שאינה זבוחה דכתיב (דברים יב) וזבחת ואכלת מה שאתה זבוח אתה אוכל אבל מה שאי אתה זבוח לא ולריצב"א אין נראה פירוש זה דא"כ למ"ד לאו לאברים עומדת היכי מצי חייל איסור אבר על עשה דשאינו זבוח ובס"פ גיד הנשה (שם) דאמר כגון שנטרפה עם יציאת רובה דאיסור אבר ואיסור חלב ואיסור טריפה בהדי הדדי קאתו והיכי חיילי כולם על איסור דשאינו זבוח דאפי' במעי האם קיימא באיסור זה ומהאי טעמא תקשי נמי למ"ד לאברים עומדת איסור אבר מן החי היכי משכחת לה דלא קיימא לאברים במעי האם וא"כ היכי חייל על איסור שאינו זבוח אלא ודאי וזבחת לא אתא לאסור דבלאו הכי אסורה וקיימא מחיים באיסור אבר מן החי ולאחר מיתה באיסור נבילה אלא בא להתיר את האסור ופירש לך דבשחיטה שריא ולא בנחירה אלא כדקיימא קיימא כמו (בכורות דף טו.) תזבח ולא גיזה דלית ביה עשה אלא קאי באיסור לאו הראשון ובנתנבלה מערב יוה"כ דוקא איירי

חידושי הרמב"ן מסכת תולין דף לא עמוד ב

והא דפליגי רב ור' יוחנן בטבילה שלא בכונה ופליגי תנאי בשחיטה דוקא במצות הללו שהן מתירין ויש בהם הכשר לדבר אחר, טבילה מתרת אשה לבעלה ושחיטה מתרת בשר לאכילה ואינן בעצמן דבר שבחובה, אבל בשאר מצות של חובה אי בעו כונה לצאת ולעבור לא מיירו כלל אלא פלוגתא דתנאי ואמוראי אחרניי היא בפסחים (ק"ד ב') ובראש השנה (כ"ח ב') ולא שייכו בהנך דשמעתין כלל, אלא בין לרב בין לר' יוחנן בלצאת ולעבור אי כמר אי כמר, דלמר מכשירין קילי טפי דבמעשה תלנהו רחמנא והא אתעביד ליה, תדע דהא נפלה מן הגשר טהורה לביתה לרב ואלו מתעסק בתקיעה לדברי הכל לא יצא כיון דלא מיכוין לתקיעה כלל, ולמר אפי' ירדה להקר לא טהרה ודילמא בתוקע לשיר סבירא ליה יצא, כנ"ל.

תלמוד בבלי מסכת גיטין דף ב עמוד ב

ולרבה, דאמר לפי שאין בקיאין לשמה, ליבעי תרי, מידי דהוה אכל עדיות שבתורה! עד אחד נאמן באיסורין. אימור דאמרין עד אחד נאמן באיסורין, כגון חתיכה ספק של חלב ספק של שומן, דלא איתחזק איסורא, אבל הכא דאיתחזק איסורא דאשת איש דבר שבערה, ואין דבר שבערה פחות משנים!

רש"י מסכת גיטין דף ב עמוד ב

ומשני עד אחד נאמן באיסורין - שהרי האמינה תורה כל אחד ואחד מישראל על הפרשת תרומה ועל השחיטה ועל ניקור הגיד והחלב.

דלא איתחזק איסורא - דחלב בהך חתיכה איסורא גופא.

הכא איתחזק - בהך איתתא איסור אשת איש ומטבל ושחיטה לא גמרינן לה כדאמרין ביבמות (דף פח) דהתם בידו לתקנן לפיכך נאמן להעיד עליהן.

תוספות מסכת גיטין דף ב עמוד ב

עד אחד נאמן באיסורין - פי' הקונטרס שהרי האמינה תורה כל אחד ואחד על הפרשת תרומה ושחיטה וניקור הגיד וחלב ולא היה לו להזכיר הפרשת תרומה ושחיטה דבהנהו נאמן אע"ג דאיתחזק איסורא משום דבידו לתקנן כמו שפ"ה בסמוך והכי אמר בהאשה רבה (יבמות דף פח). ושחיטה אע"ג דהשתא אין בידו לתקנן מעיקרא היה בידו לשחוט דאם לא כן אמאי מהימן כיון דאיתחזק איסורא דלא מצינו בשום מקום שיצטרך בגדול אחד עומד על גביו ומעשים בכל יום דמהימן אע"ג דלא שייך רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן כגון שנחתך כל הראש ואין בית השחיטה ניכר ומה שאנו סומכין על הנשים בשחיטה אע"פ שאין יודעות הלכות שחיטה כיון שבידה ללמוד לשחוט או להשכיר אחרים שישחטו לה כבידה דמי וא"ת ומנא לן דעד אחד נאמן באיסורין וי"ל דילפינן מנדה דדרשינן בפרק המדיר (כתובות דף עב.). וספרה לה לעצמה וא"ת אם כן אפילו איתחזק איסורא וי"ל דאינה בחזקת שתהא רואה כל שעה וכשעברו שבעה טהורה ממילא ולא איתחזק איסורא וגם בידה לטבול.

ספר אור זרוע ח"א - הלכות שחיטה סימן שסז

דאיכא למימר בהנהו הוא דבעי רבינא שיהא גדול עומד על גביו אבל קטן מומחה ומוחזק ויודע לאמן את ידיו אימא לא ליבעי גדול עומד ע"ג. אפ"ה אשכחן דלא האמינו חכמים לקטן כ"א בדרכבן כדתנן פ' האשה שנתארמלה ואלו נאמנין להעיד בגודלן מה שראו בקוטנן נאמן אדם לומר זה כתב ידו של אבא כו' ומוקי לה בגמרא לכלהו דרבנן. ואמר פ"ק דפסחים בעו מינאי מרב נחמן בר יצחק המשכיר בית לחבירו חזקתו בדוק או אין חזקתו בדוק כו' עד אמר רב נחמן בר יצחק תנינא הכל נאמנין להעיד על ביעור חמץ אפי' נשים אפי' עבדים קטנים כו' לעולם דחזקתו בדוק והכא במאי עסקינן במוחזק לן דלא בדוק ודקאמרי הני בדיקנא מהו דתימא לא להימנוהו רבנן קמ"ל כיון דבדיקת חמץ דרבנן דמדאורייתא בביטול בעלמא סגי הימנוהו רבנן בדרכבן. וכן ההיא דפ' בכל מערבין גבי השולח עירובו ביד חרש שוטה וקטן. הא דנאמנין גבי בדיקה אפי' בקטנותן משום דבידם לבדוק וההיא דאלו נערות אין בידם הלכך דווקא בגדלותן. ורבינו שמואל בן חפני הכהן זצ"ל כתב שאם נכנס לשנת י"ג ולא השלימה ושחט בודקין אותו לאחר שחיטה אם יודע הלכות שחיטה כשירה. והיינו דאחרים רואין אותו שהרי בקי בהלכות שחיטה להשיב וכתב מורי רבינו אליעזר ב"ר יואל זצ"ל דלא יתכנו דבריו דהא אמר אמלתי דרבינא ואם שחט בודקין אותו כו' חוץ מחש"ו כו'. משמע דלא מהניא בהו בדיקה ואין בידי לחלק בין קטן לקטן עכ"ל. וק"ל גדול ששחט האיך נאמין לו הא אמר רפ"ק דגיטין היכא דאיתחזק איסורא אין עד אחד נאמן. ואע"ג דאמר' רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ה"מ כשנמצאת בהמה שחוטת כהוגן אלא שאין ידוע אם מומחה שחטה אם לאו אמרו רבנן זיל בתר רובא ורוב מצויין אצל שחיטה מומחים הן. אבל במקום שנתנו לו בשר לאכול ולא פרע בית השחיטה האיך מאמין לו הא קיי"ל כרב הונא דאמר לקמן בהמה בחייה בחזקת איסור אבר מן החי עומדת עד שיודע לך במה נשחטה וכאן לא נודע לנו ששחטה. ואימור הרגה בקופיץ. ובשלמא היכא שבעצמו אוכל איכא למימר לא נחשד לאכול נבילות. אלא כשאין עצמו אוכל האיך יאמין לו. וא"ת משום דלא עבר על לפני עור לא תתן מכשול. ומסתמא אי לאו דשחטה שפיר לא הוה ספי לי' מינאי א"כ תקש' ההי' דפרק האשה רבה דמסיק מידי דהוה אטבל הקדש

וקונמות האי טבל ה"ד אי דידי' משום דבידו לתקנו מאי קסבר אי קסבר [תורם משלו על של חבירו אינו צריך דעת בעלים משום דבידו לתקנו ואי קסבר] צריך דעת בעלים ואמר ידענא בי' דמתקן היא גופא מנ"ל. אי אמר ידענא בי' דמתקן מהימן. הל"ל דמהימן משום חזקה דלא עבר משום לפני עור לא תתן מכשול:

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מב עמוד ב

היודע לשחוט - אוכלין משחיטתו. אמר רב הונא: והוא שגדול עומד על גביו.

רש"י מסכת סוכה דף מב עמוד ב

היודע לשחוט - לאמן ידיו לשחיטה אף על פי שאינו בקי בהלכות שחיטה.

תוספות מסכת סוכה דף מב עמוד ב

והיודע לשחוט - לאמן ידיו לשחיטה אע"פ שאינו בקי בהלכות שחיטה מותר לאכול משחיטתו כדמפרש רב הונא והוא שגדול עומד על גביו וראה שלא שהה ולא דרס כך פירש בקונטרס משמע דאם אין יודע לאמן ידיו לשחיטה אע"פ שראהו גדול מתחילה ועד סוף שלא שהה ולא דרס אסור לאכול משחיטתו.

טור יורה דעה סימן א

קטן מומחה ויודע לאמן את ידיו לשחוט לא ישחוט לכתחלה בינו לבין עצמו ואם שחט שחיטתו כשרה ואם גדול עומד על גביו שוחט אפילו לכתחילה

ש"ך יורה דעה סימן א ס"ק כז

כז אע"פ שיודע ה"ש ויודע לאמן ידיו - כן הוא בא"ז ובהג"א והטעם כתבו הרא"ה בבדק הבית והג"א ומהרש"ל שם משום דאין נאמנות לקטן דלא כמו שדחק בעט"ז בטעם דכיון שעדיין לא הגיע לחובת שחיטה מן התורה אין שחיטתו שחיטה דכתיב וזבחת שפירושו מי שהוא מצווה כו' כמו שיתבאר בסי' ב' עכ"ל דזהו תימא דבסי' ב' עובד כוכבים אינו מצווה על השחיטה כלל אבל ודאי דקטן מצוו' שהרי אסור לו לאכול בלא שחיטה וגם משכחת לפעמים דשחיטתו כשרה: